

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 24/2014
28.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Н.А., због кривичног дела ситна крађа, утаја и превара из члана 210. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.А., адвоката Ђ.Н. из Л., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 4-К бр. 259/2012 од 25.02.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2860/13 од 15.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Н.А., адвоката Ђ.Н., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 4-К бр. 259/2012 од 25.02.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2860/13 од 15.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници 4-К бр. 259/2012 од 25.02.2013. године, окривљени Н.А., између осталих, оглашен је кривим као саизвршилац за кривично дело ситна крађа, утаја и превара из члана 210. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, уз обавезу окривљеног плаћања суду паушала у износу од 3.000,00 динара и оштећеном ШГ Б. на име имовинскоправног захтева, солидарно са осталим окривљенима, износа од 1.366,53 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, с тим да је оштећени за вишак преко досуђеног износа на име имовинскоправног захтева, упућен на парницу.

Апелациони суд у Београду, пресудом Кж1 2860/13 од 15.10.2013. године, одбио је као неосновану, између осталих, жалбу браниоца окр. Н.А., адвоката Ђ.Н. и пресуду Основног суда у Лозници 4-К бр. 259/2012 од 25.02.2013. године, потврдио.

Бранилац окр. Н.А., адвокат Ђ.Н., поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници 4-К бр. 259/2012 од 25.02.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 2860/13 од 15.10.2013. године, због повреде закона-члан 439. став 1. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан и да је побијаним пресудама у делу одлуке о кривичној санкцији учињена наведена повреда закона на штету окривљеног и да донесе пресуду којом се побијане пресуде у односу на окр. Н.А. преиначавају у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што се уместо безусловне казне затвора у трајању од 6 месеци окривљеном изриче условна осуда којом се утврђује казна затвора у трајању од 3 месеца, која се неће извршити ако окривљени у периоду проверавања од 1 године не учини ново кривично дело или окривљени осуди на безусловну казну затвора у трајању од 3 месеца.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. Н.А., адвоката Ђ.Н., је неоснован.

Бранилац окр. Н.А. као основ подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП која је, према наводима захтева, учињена тиме што је првостепени суд окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 6 месеци, што је максимална казна предвиђена за кривично дело у питању и при том, ни првостепени суд, а касније ни другостепени суд, нису правилно применили одредбе чл. 42. и 54. КЗ, узимајући у обзир вредност одузетих грана јеле (1.366,53 динара) као и олакшавајуће околности на страни окривљеног које нису правилно цењене.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног, односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП, која подразумева пре свега прекорачење овлашћења које суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне

санкције, која се у суштини оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окр. Н.А.

У конкретном случају, првостепени суд је окр. Н.А., за кривично дело из члана 210. став 1. КЗ, за које га је огласио кривим првостепеном пресудом, изрекао казну затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и исту је окривљеном одмерио у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, при чему је, у складу са захтевом из члана 54. КЗ, имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене и образложене у првостепеној пресуди.

Следствено реченом, првостепени суд је, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окр. Н.А. за кривично дело у питању, поступао у свему у складу са овлашћењима која има по закону, па није учинио повреду закона из члана 439. став 1. тачка 3. ЗКП истакнуту у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, односно повреду закона из члана 369. тачка 4. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) који је био на снази у време доношења првостепене пресуде, према којем се процењује законитост исте (члан 604. став 1. ЗКП), а повреду закона о којој је реч није учинио ни другостепени суд када је, сагласно овлашћењу из члана 457. ЗКП, нашао да не стоје жалбени разлози браниоца окр. Н.А. који се односе на одлуку о казни и његову жалбу одбио као неосновану.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу чл.490. и 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац, с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић, с.р.